

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXXIII . An ex locis, quæ vel alicuius morte, vel magno facinore
perpetrato nota sunt, possit distingui conditio Spirituum humanorum &
Dæmoniorum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

quieta, quod in ipsis materia hominum generi incommodandi, quâ semper expetunt, non suppeditetur. Ita Abulensis in 11. Matth.

Cur etiam desertis locis versarentur humani Spiritus? An ut his peccatis debitas persoluant? At ad hoc ipsis seruiunt purgatoria atque infernalicia loca. An, ut diuinæ iustitiæ dent testimonium, illis ipsis, quos sustinent, cruciatibus? At hæc hominibus, qui iisdem iuvari possunt, non lapidibus atque arboribus; non feris atque brutis animalibus, quæ locis desertis reperiuntur, sunt exhibenda. An, ut subsidia atque patrocinia obtineant uiuentium, & ipsorum opera iuentur? At hæc in cultis locis, & ubi homines inueniuntur, expectari debent.

Omnino uiuentium causa defunctorum Spiritus ad uiuos redire videntur: siue rationes ex parte Spirituum; siue ex parte Dei; cuius voluntate & dispensatione fit, ut reuertantur, petantur. Omnino igitur necesse est, ut ubi uiuentes commorantur, versentur: locis cultis, & hominum vsibus seruientibus; non incultis, & ab hominum consuetudine alienis.

CAP. XXXII.

An ex locis morte alicuius, aut egregio facinore notatis, possint humani & Dæmonum Spiritus distinguui: & quomodo.

Ustratis locis facris, & cultis; illa iam sunt percurrenda, quæ vel aliqua morte, vel graui facinore notata sunt. Circumspiciendum, Vtrum ex iis diiudicari possit, quæ conditio Spirituum, iis locis oberrantium: an, scilicet, humani sint, an Dæmoniorum.

Nam hæc, præ cateris locis Spectris & Spiritibus infesta esse prope modum nullus est, qui ignorat. Et si exemplis agendum est, non desunt hæc, tam in locis, quæ ob alicuius mortem nota sunt; quam, ubi graua commissa crimina. Pro prioribus, ut alia omittam, est Spiritus, qui domum infestauit, ubi Cæsar Caligula interfectus est. Pro posterioribus, quod Cardanus lib. 16. cap. 93. de Rerum varietate, his verbis refert. Est inquit, familia nobilis, ac inter primas Parmæ, Torrellorum nuncupata. Possident arcem, in qua aula est. In ea, sub camino, solet videri anus iam centum annis, quoties ex familia aliquis obiturus est. Reperunt hanc anum olim fuisse prædiuitem, & ob pecunias interfectam à nepotibus suis; & in frustra diuisam, proiectamque in latrinam. Ita, Cardanus.

Et non solum his locis Spiritus apparere, & molestos esse: verum

rùm etiam ob *peractam mortem*, aut *commiffa scel. ra.*, moleftos effe credendum est. Cuius hoc haud leue argumentum est; quod ante *peractam mortem*, *commiffa que scelera*, iis locis nullæ Spirituum moleftiæ perciperentur; posthæc illæ mox *secutæ sint*, & obseruatæ.

4. De his igitur quæstio est, An humanos Spiritus à Dæmonibus distinguant: ita, vt quicumque his locis obseruantur, vel hominum sint Spiritus, vel Dæmoniorum: an, non distinguant; vt vtrisque promiscuè possint reperiri; & reperiantur omnis generis Spiritus.

5. Et, vt de prioribus primùm dicatur, *verifimile admodum est aut humanos esse, qui ijs locis versantur, vbi aliquem mori & ex hac vita discedere contigit: aut profectò sub humana specie Dæmones, illos homines, qui ijs locis vsuram huius vitæ eliquerunt exhibere.*

6. Habet hoc quidem primùm communis omnium sensus: sed maximè probant, quæ in his Spiritibus obseruantur, *conditiones*: in primis autem *rationes*, quæ pro humanis potius, quàm Dæmoniorum Spiritibus militant.

7. Diximus, superius, humanos Spiritus forma deprehendi humana: & qui his locis versantur, nõ forma humana tantùm deprehenduntur; sed eandem plerunq; referunt, quæ hominum fuit, qui diuisis locis vitam cum morte commutarunt. Diximus humanos deprehendi ex gemitu, & suspiriis: & hi Spiritus, vel gemitu & suspiriis testantur suas miseras; vel certè nullos barbaros sonos edunt. Diximus leuitatis argumenta ab humanis esse aliena: apud hos Spiritus nulla ex iis obseruantur. Diximus grauia quandoque detrimenta à Dæmoniorum, non hominum Spiritibus afferri: quando verò auditum ab his Spiritibus grauia damna allata esse.

8. Cùm hæc loca, post mortem solùm infesta sint; ante mortem verò nequaquam; *quid est*, quod post mortem illa à Dæmonibus infestari dici debeat, quæ antequam mors accideret, nullas Dæmonum sustinuere moleftias? An fortè mors hoc secum affert, vt Dæmonibus locum patefaciat? Quis hoc credat? Annon mors; sed perditorum hominum mores Dæmones affiscunt? At non nos perditæ vitæ morientium, sed solius mortis rationem habemus. An Dæmones fortè his locis, mortuos apud viuos cupiunt traducer; vt non felicium, sed miserrorum loco habeantur? At hæc ratione ipsi sibi Dæmones erunt cõtrarij; propterea, quod his apparitionibus & Spirituum moleftiis primùm excitentur viuentium studia, vt defunctis bene velint: & faciant; tum deinde ipsi defuncti (si quidem ipsorum conditio prorsus desperata non est) viuentium.

etiam iuuantur pietate & charitate: quæ vtraque Dæmonibus vehementer displicent.

Omnino ad hæc loca, præ cæteris, humani Spiritus, si non omnes, aliqui certe redire desiderare posse videntur. Cum enim illorum quidam idcirco porissimum redeant, vt humanis subsidiis iuuentur; vbi libentius versari credendi sunt, quàm vbi præsentiora sunt remedia? vbi verò præsentiora; quàm vbi omnium ferè opinione, humani Spiritus versantur? vbi nascuntur qui oberrant? vbi defunctorum, qui bene defunctis volunt, plerunque amici.

Et ita de prioribus locis sit definitum. De posterioribus non simplex danda responsio. quoniam loca hæc, quæ ob crimina & peccata, maculam quandam contraxerunt, vel habent criminum & peccatorum suos superstites authores; aut vita illi sunt defuncti. si vita functi sunt, probabile iis locis ipsorum Spiritus versari, vel Dæmones: Si superstites adhuc sunt, dubium non est, quin Dæmonibus, non autem humanis Spiritibus infesta sint loca. Quatuor assertimus quatuor sunt demonstranda. Ab ultimo incipimus.

Primum *humanos vuentium Spiritus non posse molestos esse iis locis, quæ ob viuentium adhuc scelera horrida sunt*, extra omnem est controversiam. An hi possunt aliis esse locis, quam sua, quæ fouent & sustentant, sunt corpora? Sed quia pro hoc argumento aliàs plura dicta sunt, hic pluribus opus nõ est. Vide librum nostrum de prodigiolis viuorum apparit.

Quod verò sint *Dæmonum Spiritus*, quiuis hinc facillè intulerit. Sed quam sit hoc conueniens, quia non statim omnes percipiunt, hic docemus. Et principio quidem ea est peccatorum scditas; vt non homines tantùm summis miseriis, & Dæmonum vexationi inuoluat; verùm etiam loca, vbi ipsa perpetrantur, diuinæ iræ & Dæmonum potestati subiiciat. Deinde recreantur his locis Spiritus Nequam, partim quia his Deus grauiter est offensus; partim quia iisdem ipsorum regno facta est accessio. sed & Deus hæc loca Dæmonum infestationi exposita esse, potest videri velle, vt etiam hinc grauitatem peccatorum mortales intelligant, nouissima præuideant, & de salute sua cogitent.

Vna defunctorum Spiritus iisdem locis versari, vbi graua crimina perpetrarunt viuentes: primùm probant exempla eorum, qui leuia peccata illis ipsis locis, vbi commissa sunt, post mortem, dignis penitentia fructibus, expiãunt. Deinde illi, qui iisdem, ob

grauia, puniti leguntur. Vtraque primum Caput suppeditat. Deī etiam bonitas atque iustitia hanc rem reddit admodum probabilem. Bonitas erga viuentes demonstratur; qui miserorum Spirituum exemplo possunt, si volunt, fieri meliores. Iustitia erga ipsos defunctorum Spiritus; vt hi intelligant ex omnibus iis rebus suppliciorum suorum acerbiteratem crescere, quæ ipsis quouis modo dum peccarūt, seruierunt.

4. An verò soli sunt defunctorum Spiritus; qui locis, vbi peccata perpetrata sunt, obseruantur? *Admodum hoc probabile; verumtamen, vt videtur, non necessarium.* Probabilitatis argumenta, in priori huius Capitis parte, clara sunt. At vt soli molesti sint, infesta que loca reddant, necesse non est; quemadmodum Theli secūda, ante hanc, euinci potest.

CAP XXXIIII.

An, & quomodo ex Catholicorum hominum, & infidelium locis, possit colligi Spiritus, qui moestant, esse humanos, vel Diabolicos.

1. **R**æter iam dictas, & peruestigatas, locorum differentias, alia est, quæ ex personis, loca incolentibus, accipitur: vt scilicet, quædam dicantur Catholicorum habitacula; quædam Non Catholicorum, siue infidelium. Nam cum homines omnes aut fideles sint, siue Catholici; aut infideles, siue Non Catholici; certisq; locis comorentur; ipsa ab his incolis loca non incongruè accipiunt appellationem.

2. Infidelium autem, siue Non Catholicorum, non vnus generis loca sunt omnia. Nec mirum. Non vnus generis infideles sunt omnes. Sunt Pagani. Sunt Iudæi. Sunt Hæretici. Et loca igitur alia Paganorum, vbi Pagani; alia Iudeorum, vbi Iudæi; alia Hæreticorum, vbi Hæretici commorantur.

3. Omnia hæc loca disputando percurrere possemus. Quidni facimus? Quia non opus. Nostris sumus contenti: Hæreticis, & Catholicis. Sua examinent Pagani: sua Iudæi. Quid nobis de his, quæ foris sunt iudicare?

4. Posset forsitan videri frustra hæc suscipi inquisitio: quod Hæreticorum ab omni Spirituum infestatione liberrima dicantur; & ob id his locis Spiritus distingui non possint; sed quia Catholicorum loca infesta sunt; propter hos omitti nō debuit. Quid, quod nec

Hæretico